

ta ad primam coniugationem excipitur. dum illud cum sit primitivum
 quassae coniugationis esse debuit. Sed attendamus quod non omnia
 verba dissyllaba primitiva in .io. desinentia generali
 speciali regula quarta coniugationi deputantur. Quippe
 cum non nisi tria tantum verba dissyllaba in .io. desinentia
 in ipsa coniugatione inveniuntur. quae scilicet scio. fio. & iudicio.
 Nergohio. de quassa coniugatione debuit excipi. quia cum
 sit dissyllabum neque aliqua regula quassae coniugationis
 debuit esse. Crucio vero aptior loco in subsequentibus primae
 debuit esse quassae coniugationis tam in auctoritate primae
 coniugationis inuenitur. Ideoque dum de verbis quassae coniugationis
 disceptat. ipsum primae coniugationis esse notat. Vio. quoque uias.
 quia neque in simplicitate in usu habetur. licet & uiando & ui
 ator repperiat. propterea neque cum uerbis pio. & hio. excipi
 tur. Amplio enim amplius ab amplior nomine. tamplius
 aduerbio. Amplio inquit uerbum cum sit primae coniugationis
 non est exceptivum. Nam si dicta generale regula seruat.
 Nescit enim an nomine amplior. nimirum tria dissyllaba. u. pura
 in penultima habente. & hoc quidem in nominatiuo
 Cetera in genitiuo. neque u. pura in penultima. si in an
 te penultima habet. ut amplioris. quod superior re

Ms C 99, fol. 10^r

Original: 20,7 x 15,2 cm